

מותרים

התעללות חיילים

בתושבים פלסטינים

במרכז חברון

דצמבר 2024

בְּצֵלֶם
B'TSELEM
بتسيلم

צילום שער: אקטיביסטילס
צילום אילוסטרציה

בהתאם לחוק שהעבירה הכנסת במטרה למסגר מענקים בינלאומיים כביטוי לחוסר נאמנות, נציין כי מעל 50% ממקורות המימון של בצלם בשנה שעברה הגיעו מישויות מדיניות זרות, המפורטות (בין היתר באתר האינטרנט של רשם העמותות). בכל מקרה, בצלם נותר נאמן למאבקו למיגור משטר האפרטהייד והכיבוש, ולמען מימוש זכויות האדם.

הקדמה

מזה יותר משנה מנהלת ישראל מלחמה חסרת מעצורים כנגד העם הפלסטיני ברצועת עזה, בגדה המערבית ובשטחי מדינת ישראל. התגובה הישראלית למתקפה הנפשעת שהוביל חמאס ב-7 באוקטובר – ובמידה רבה לתחושות ההלם והחרדה שהתעוררו בציבור הישראלי בעקבותיה – התפרצה באלימות קשה, שהתעצמה ושטפה את האזור כולו, עד שהעלימה כמעט כל שארית של אנושיות ומוסריות. מספר הקורבנות וממדי ההרס שזרעת מכונת המלחמה הישראלית הגיעו להיקפים בלתי נתפסים.

האלימות הבלתי מובחנת, שאפיינה מאז ומתמיד את יחסו של משטר האפרטהייד הישראלי כלפי פלסטינים החיים במרחב שבין נהר הירדן לים התיכון, מופיעה כעת בצורתה החשופה והישירה ביותר. דו"ח מצב זה מתמקד באחד ממופעי האלימות הללו: מקרים חוזרים ונשנים של התעללות קשה של חיילים ישראלים בפלסטינים במרכז העיר חברון במהלך קיץ 2024.

ההקשר שבתוכו מתבצעת ההתעללות

מתקפת חמאס ב-7 באוקטובר הביאה להחמרה משמעותית בתהליך דה-הומניזציה המתמשך שעוברים פלסטינים בתודעה הישראלית הקולקטיבית. בשנה האחרונה נשטף השיח הציבורי בישראל בקריאות מפורשות לאלימות ולנקמה מפי אנשי ציבור, פוליטיקאים ומובילי דעת קהל. הקולקטיב הפלסטיני מוצג כהמון בלתי מובחן, שכל פרטיו הם אויבים ושהפגיעה בהם אינה רק מותרת, אלא אף רצויה ונדרשת. התפיסה לפיה כל פלסטיני אשם עד שהוכח אחרת הפכה במהלך שנת 2024 להנחה מקובלת בעיני רבים בציבור הישראלי-יהודי, לרבות בקרב אנשי צבא, אשר חלקם מופקדים ישירות על ניהול חיי הפלסטינים בשטחים הכבושים.

תפיסה זו לובשת פנים שונות במרחבים הנתונים תחת שליטת המשטר הישראלי. ברצועת עזה היא באה לידי ביטוי בצורתה הקטלנית והאגרסיבית ביותר, בין היתר בבחירה להשתמש בצורה מסיבית ובלתי-מבחינה באמצעי לחימה קטלניים באזורי מגורים צפופים,¹ בהרס הנרחב של תשתיות אזרחיות,² בהפעלת טקטיקות של גירוש, הרעבה והעברה בכפייה של המונים,³ וביצירת "שטחי השמדה" שכל הנכנס אליהם נורה למוות ללא קשר לשאלת מעורבותו בלחימה.⁴ כל אלה מוצגים בפני הציבור הישראלי כהישגים צבאיים מחויבי המציאות, ששאלת מחירם בחיי אדם בטלה בשישים.

1 The UN Human Rights Office (OHCHR), Thematic report - Indiscriminate and disproportionate attacks during the conflict in Gaza (October – December 2023), June 2024

2 OCHA, Reported impact snapshot, November 2024

3 ראו **בצלם**, חרפת הרעבה: ישראל אחראית לפשע הרעבה ברצועת עזה, אפריל 2024.

4 ראו יניב קובוביץ, "עדויות: כך יורים חיילי צה"ל על כל מי שנכנס ל"שטחי השמדה" ברצועת עזה", **הארץ**, 31.03.24.

”המלחמה השקטה” בגדה המערבית

בגדה המערבית, התפיסה הרואה בכלל הפלסטינים אויבים, שיש לפעול נגדם באגרסיביות בלתי מתפשרת, מתבטאת בהחרפת דיכוייה של האוכלוסייה האזרחית בידי זרועותיו השונות של המשטר הישראלי. בשנת 2024 נרשם שיא היסטורי במספר הפלסטינים שנהרגו מאש ישראלית⁵ ובמספר המעצרים והעצורים מנהלית.⁶ מעבר לכך, מאז תחילת המלחמה תועדו אירועי אלימות רבים מצד חיילים ומתנחלים כלפי אזרחים פלסטינים ברחבי הגדה.⁷ היקפם ותדירותם המתגברת של מופעי האלימות הקיצוניים כלפי פלסטינים שלא נחשדו בדבר, כמו גם העובדה שרבים מהאירועים הללו מתרחשים בגלוי ובנוכחות קצינים ומפקדים, מבהירים שלא מדובר באוסף של אירועים נקודתיים, אלא בתוצר של מדיניות מערכתית, מודעת ומכוונת.

השילוב בין הדרישה מהחיילים לפעול באופן ”התקפי” ו”יזום”,⁸ הלך הרוח הציבורי בישראל הדורש, או לכל הפחות מקבל בהבנה, את הדרישה לנקמה בכל הפלסטינים על פשעי חמאס, ותהליכי דה-הומניזציה שעבר הקולקטיב הפלסטיני בתודעה הישראלית, הביא לכך שכל חייל רואה עצמו מוסמך לשמש תובע, שופט ותליין של כל פלסטיני הנקרה בדרכו. לכל חייל הוענקה בפועל סמכות כמעט בלתי-מוגבלת להשתמש באמצעי כפייה אלימים. בדומה לאלימות הפרועה המתקיימת בבתי הכלא שבהם מוחזקים אסירים ”ביטחוניים” פלסטינים,⁹ גם החיילים בשטח יודעים כי לא יידרשו לשלם מחיר כלשהו בגין מעשיהם.

חברון כמקרה מבחן

תחקירני בצלם גבו עדויות מפלסטינים שהותקפו בידי חיילים במרכז העיר חברון בחודשים מאי-אוגוסט 2024. העדויות מצביעות על מגמות ההקצנה בהיקף, בסוג ובחומרת האלימות הצבאית הנפוצה כיום בגדה המערבית. עולה מהן כי תושבי חברון הפלסטינים עלולים להיחשף בכל רגע נתון לאלימות קשה, שתופנה כלפיהם מצד חיילים באופן גלוי, תוך כדי מהלך חייהם השוטף. הקורבנות נבחרו באופן אקראי לחלוטין, ללא כל קשר למעשיהם, כאשר לא פעם ההתעללות אף תועדה בידי התוקפים והופצה בגאווה במטרה להשפיל את הקורבנות או כדי לזכות באהדה מהסביבה.

5 ראו נתונים על מספר הנפגעים ברצועת עזה באתר [ארגון הבריאות העולמי \(WHO\)](#); לפי נתוני **בצלם** מ-7.10.23 ועד 19.11.24 נהרגו בידי כוחות ישראליים בגדה המערבית לפחות 742 פלסטינים, בהם לפחות 160 קטינים ו-7 פלסטינים נוספים מהגדה נהרגו בתוך שטח ישראל, חמישה מהם בידי אנשי כוחות ישראליים ושניים בידי אזרחים ישראלים. לפחות 21 פלסטינים נוספים נהרגו בידי אזרחים ישראלים או בידי גורם ישראלי לא ידוע, בהם לפחות קטין אחד.

6 ראו נתונים על מעצר מנהלי בשטחים באתר **בצלם**.

7 ראו רשימת אירועי אלימות המתעדכנת באתר **בצלם**.

8 ראו דביר עמר, ”בדרך התגמול: 35 שנה להקמת חטיבת יהודה”, **ערוץ 7**, 24.08.23.

9 ראו **בצלם**, [ברוכים הבאים לגיהנום: הפיכתם של מתקני הכליאה הישראליים לרשת של מחנות עינויים](#), אוגוסט 2024.

מהעדויות עולה כי בחלק מהמקרים החיילים חיפשו עילה, מופרכת ככל שתהיה, כדי להצדיק לכאורה את ההתעללות. די היה בתמונה "חשודה" שנמצאה במכשיר הטלפון של פלסטיני או בעובדה שעקב אחר דיווחים חדשותיים על המתרחש ברצועת עזה, כדי שיובילו אותו לאחת מהעמדות הצבאיות הפזורות ברחבי חברון – ושם, תחת איומי נשק וכאשר הוא כפות ומכוסה עיניים, יתעללו בו פיזית ונפשית במשך שעות ארוכות.

רקע – מרכז העיר חברון

במרכז חברון, העיר הפלסטינית השנייה בגודלה בגדה המערבית, חיים כ-900 מתנחלים לצד עשרות אלפי פלסטינים.¹⁰ ביניהם מוצבים יותר מ-1,000 חיילים, המופקדים על שימור מערכות ההפרדה והשליטה הצבאית בעיר. במטרה לאפשר תנועה חופשית של מתנחלים וחיילים, צמצמה ישראל לאורך השנים את חופש התנועה של התושבים הפלסטינים, בעיקר באזור H2 בו נמצאות ההתנחלויות הישראליות.¹¹ הגבלות התנועה כיום כוללות עשרות מחסומים מבוזרים, חסימות דרכים ונקודות שמירה קבועות וארעיות, שלרוב נפתחות ונסגרות באופן אקראי וללא כל התראה.¹² נקודות אלה מרושתות במערכות זיהוי ואיסוף מידע מתקדמות,¹³ והמעבר בהן כרוך לעיתים קרובות באלימות ובהשפלה מצד החיילים.¹⁴ ההגבלות על תנועת התושבים הפלסטינים מוחמרות בסופי השבוע ובחגים, כדי לבודד את המרחב עבור מבקרים יהודים המגיעים לעיר.

מאז מתקפת חמאס על ישראל ותחילת המלחמה בעזה באוקטובר 2023, הוחמרו הגבלות התנועה באופן ניכר. תחילה הוטל עוצר מלא על עשרות אלפי הפלסטינים המתגוררים באזור H2. לאחר שבועיים נקבעו הפוגות בעוצר, למשך שעות בודדות, בחלק מימי השבוע, שבהן הורשו התושבים לצאת מבתיהם.¹⁵ בחלוף שנה, התושבים עדיין אינם מורשים לנוע באופן חופשי בעיר משעות הערב ועד לבוקר שלמחרת. עדים סיפרו כי האפשרות לקיים שגרת חיים סבירה ולבצע פעולות יומיומיות בסיסיות, כמו יציאה לביקור משפחתי או פנייה לטיפול רפואי – אפשרות שהייתה מוגבלת ממילא עוד לפני המלחמה – נפגעה אף יותר.¹⁶

10 לפי הערכות בחברון חיים כיום כ-900 מתנחלים, הכוללים את תושבי ההתנחלות בחברון ואת תלמידי ישיבת שבי חברון. ראו נתוני מועצת יש"ע ואתר ישיבת שבי חברון; לפי נתוני הלשכה המרכזית הפלסטינית לסטטיסטיקה מ-2023, בחברון גרים כ-232,500 פלסטינים; על פי נתוני משרד האו"ם לתיאום עניינים הומניטריים (OCHA) מ-2022, מספר הפלסטינים הגרים באזור H2 עומד על כ-33,750.

11 ראו **בצלם**, בכסות ביטחונית: המדיניות הישראלית בחברון כאמצעי להעברה בכפייה של תושביה הפלסטיניים, ספטמבר 2019.

12 נכון לתחילת ספטמבר 2019, מרכז חברון מרושת ב-22 מחסומים וב-64 חסימות מסוגים שונים. מדגם מייצג שערך משרד האו"ם לתיאום עניינים הומניטריים (OCHA) בקרב פלסטינים החיים בסמוך לבתי מתנחלים ולרחובות שבשימושם (2015-2018) העלה כי 81% דיווחו שהם נאלצים לעבור לפחות פעם אחת ביום באחד מהמחסומים כדי להגיע לביתם, 89% אינם יכולים להגיע לביתם בכלי רכב, 88% מהילדים נאלצים לעבור מחסום בדרכם לבית הספר ו-90% מהמשפחות דיווחו שילדיהן חוו במחסומים עיכוב, חיפוש על גופם או הטרדה. ראו **OCHA-OPT**, The Humanitarian Situation in the H2 Area of Hebron City: Findings of Needs Assessment, April 2019 (להלן: **סקר OCHA**).

13 ראו הגר שיזף, "צה"ל מפעיל מערכת זיהוי פנים של פלסטינים, חיילים צילמו תמונות בטלפון עבור פרסים", **הארץ**, 8.12.21.

14 בסקר OCHA דיווחו התושבים כי כ-75% מבתי הפלסטינים שגרים סמוך לאזורים ולרחובות שבשימוש המתנחלים נערו לפחות חיפוש אחד בין 2015 ל-2018; ב-97% מחיפושים אלה הותקף אחד מבני המשפחה פיזית בידי אנשי כוחות הביטחון. 20% מהמשפחות דיווחו כי אחד מילדיהן נעצר בידי חיילים. 75% מהמשפחות הפלסטיניות ציינו את אלימות כוחות הביטחון הישראלים כמקור הדאגה המרכזי שלהן. ראו **סקר OCHA**, הערה 12.

15 ראו **בצלם**, "ישראל מטילה עוצר כבר חודש על 750 משפחות באזור H2 בחברון כצעד של ענישה קולקטיבית", 9.11.23; ראו הגר שיזף, "בלי לצאת מהבית או מהשכונה, תושבי חברון נאלצים להתמודד עם הגבלות שמעולם לא ראו", **הארץ**, 31.12.23.

16 ראו, למשל, עדויותיהם של **ויסאם דופוש ואמיר אל-פאח'ורי**.

העדויות

בחודשים האחרונים גבה בצלם 25 עדויות מפלסטינים שעברו התעללות מצד חיילים ישראלים במרכז העיר חברון. כל מקרי ההתעללות התרחשו בין החודשים מאי לאוגוסט השנה. בדו"ח מצב זה משולבים קטעים מתוך העדויות, המוצגות במלואן על גבי מפה של מרכז העיר חברון באתר האינטרנט של בצלם.¹⁷

בעדויות מתוארים מעשי אלימות, השפלה והתעללות בגברים, בנשים, בבני נוער ובילדים, שנעשו בידי חיילים. הקורבנות עוכבו תוך כדי מהלך חייהם השגרתי: בדרכם לעבודה,¹⁸ כששתו קפה בחצר ביתם¹⁹ או כשהלכו למכולת.²⁰ ברוב המקרים הם הובלו בידי החיילים למתקנים צבאיים, שבהם התבצעה עיקר ההתעללות. חלק מהמעשים תועדו בידי החיילים, לעיתים בשיחות וידיאו עם מכריהם.

הקורבנות לא נחשדו בביצוע עבירה ולא הועמדו לדין, אלא שוחררו מייד לאחר התקיפה – רבים מהם במצב שחייב קבלת טיפול רפואי. רק שניים מכלל הקורבנות למעשי ההתעללות נעצרו, ואף הם שוחררו בלא כלום.²¹

תחקירני בצלם שוחחו עם פלסטינים נוספים שחוו התעללות דומה מאז 7 באוקטובר, אך נמנעו מלהעיד בשל חשש מנקמה מצד החיילים או מהרשויות הישראליות.

האקראיות בבחירת הקורבנות

מהעדויות עולה האקראיות המוחלטת שבה נהגו החיילים בבחירת קורבנותיהם. אלו עוכבו בידי החיילים בזמן שהיו בדרכם לבית או לעבודה, במחסומים או ברחובות, במפגש עם חברים או בסידורים שונים.

”הוא התקרב אליי ודחף אותי, ואז הורה לי למסור לו את תעודת הזהות ואת הטלפון שלי. אבל לפני שהספקתי למסור לו את הטלפון הוא תפס אותי בצוואר מאחורה והפיל אותי בכוח לקרקע”

”בסביבות 7:00 הייתי בדרך לעבודה שלי כפקיד במשרד החינוך. ברגע שהגעתי לרחוב שמפריד בין אזור א-ראס לאזור ואדי אל-חסין, חייל שעמד במרחק של בערך 50 מטר ממני כיוון אליי נשק וצעק לי לעצור. צייתי וביקשתי ממנו באנגלית להירגע אבל הוא המשיך לצעוק ולהתנהג בעצבנות. הסברתי לו שאני בדרך לעבודה ושלא נשקפת ממני שום סכנה. הוא התקרב

17 ראו מפת מרכז העיר חברון באתר בצלם.

18 ראו עדויותיהם של הישאם אבו אסעיפאן ומועתסם דענא.

19 ראו, למשל, עדויותיהם של מוחמד אבו רמילה, אמיר עארף ג'אבר ומוחמד אערף ג'אבר.

20 ראו, למשל, עדויותיהם של מוחמד א-נתשה ואמיר אל-פאח'ורי.

21 ראו עדויותיהם של מחמוד ג'אבר ומוחמד פרחאת ג'אבר.

אליי ודחף אותי, ואז הורה לי למסור לו את תעודת הזהות ואת הטלפון שלי. אבל לפני שהספקתי למסור לו את הטלפון הוא תפס אותי בצוואר מאחורה והפיל אותי בכוח לקרקע. כאב לי מאוד בגב וצעקתי. [...] כשהמשכתי לצעוק מכאבים החייל התיישב עליי, נשען עם שתי הברכיים שלו על החזה שלי ולחץ חזק, עד שהרגשתי שאני לא מצליח לנשום מרוב כאב."

מתוך עדותו של הישאם אבו אסעיפאן, בן 54 ואב לשישה, תושב שכונת ואדי אל-חסין במרכז העיר חברון, הותקף בידי חיילים ב-12.6.24 | לעדות המלאה

"בשעות שאחרי הטלת העוצר אנחנו לא יכולים לצאת מהשכונה או לעשות שום דבר אחר. בשעה 23:00 נכנס חייל לחצר, נעמד שם, הסתכל עלינו וכיוון אלינו נשק. אחר-כך הוא הורה לי ולחבר שלי, מוחמד אבו רמילה, לקום ולגשת אליו. קמנו שנינו מייד וניגשנו אליו. הוא הורה לנו להחזיק ידיים וללכת לפניו. הוא לקח אותנו לנקודת התצפית הצבאית שליד מחסום ג'אבר כשהוא הולך כל הדרך מאחורינו ומכוון אלינו את הנשק."

"[...] ביליתי עם חברים בחצר של זיאד [...] היינו שם שבעה בחורים, פטפטנו, שתינו קפה והעברנו את הזמן, כי בשעות שאחרי הטלת העוצר אנחנו לא יכולים לצאת מהשכונה או לעשות שום דבר אחר. בשעה 23:00 נכנס חייל לחצר, נעמד שם, הסתכל עלינו וכיוון אלינו נשק. אחר-כך הוא הורה לי ולחבר שלי, מוחמד אבו רמילה, לקום ולגשת אליו. קמנו שנינו מייד וניגשנו אליו. הוא הורה לנו להחזיק ידיים וללכת לפניו. הוא לקח אותנו לנקודת התצפית הצבאית שליד מחסום ג'אבר כשהוא הולך כל הדרך מאחורינו ומכוון אלינו את הנשק."

מתוך עדותו של ח'יתאם דענא-אל-קימרי, בת 26 ואם לשניים, תושב שכונת ג'אבר במרכז העיר חברון, הותקף בידי חיילים ב-17.5.24 | לעדות המלאה

בחלק מהמקרים דרשו החיילים לקבל לידיהם את מכשירי הטלפון הניידים של הקורבנות²² בכדי לחפש בהם "הצדקה" כלשהי, קלושה או מופרכת ככל שתהיה, להיטפלות לקורבן שבחרו. בכמה מקרים ההתעללות תורצה כמעין "עונש" בגין חומרים שנמצאו בטלפונים, דוגמת עדכונים על המצב ברצועת עזה²³ או על פעילות הצבא הישראלי בחברון.²⁴

"החיילים הוציאו מהכיס שלי את תעודת הזהות ואת תעודת העיתונאי שלי והורו לי לפתוח את הטלפון. צייתי והם עשו בו חיפוש ומצאו תכנים שקשורים למלחמה בעזה [...] אחר-כך החיילים כיסו לי את העיניים והובילו אותי ברגל בערך 250 מטרים עד למחנה הצבאי שליד השער הדרומי להתנחלות קריית ארבע. [...] הם שרו שירי נקמה בחמאס בעברית, שמהללים את ישראל וקוראים להרג נשים וילדים והכריחו אותנו לחזור אחריהם ולקלל את הפלסטינים. אני מבין עברית היטב. הם שאלו אותנו על אירועי 7 באוקטובר ועל הרג הילדים במג'דל שמס, ועניתי להם

22 ראו, למשל, עדויותיהם של מחמוד ג'אבר, עבד אל-מג'יד ח'טיב ומוחמד א-נתשה.

23 ראו עדויותיהם של עבד אל-מג'יד ח'טיב ומועתסם דענא.

24 ראו עדויותיהם של יאסר אבו מרח'יה (21.6.24, 14.7.24) ומועתסם דענא.

שאני לא יודע על זה כלום כי אני חי בחברון. בתגובה, הם בעטו בי ואמרו לי 'קוראים לזה ישראל'. בשלב הזה נכנסו לחדר עוד כמה חיילים. הם התחילו להשמיע ברמקול שירים בשבח ישראל בזמן שהם רוקדים סביבנו בפראות".

מתוך עדותו של מועתסם דענא, בן 46 ואב לשמונה, תושב שכונת ואדי א-נסארא במרכז העיר חברון, הותקף בידי חיילים ב-28.7.24 | לעדות המלאה

"החייל שאל אותי, 'אתה אוהב את חמאס?'. ענית לו שלא, אז הוא תפס אותי בזרוע, סובב אותה סביב הצוואר שלי וחנק אותי"

"חייל אחר הביא לי את הטלפון שלי והורה לי לפתוח אותו עם הסיסמא. הוא נכנס לאינסטגרם וראה שם תמונה מזויפת של חייל ישראלי עם שלוש כפות ידיים מציל תינוקות ב-7 באוקטובר, שכתוב עליה 'פוטושופ'. הוא שאל אותי על התמונה הזו וענית שזו סתם תמונה. הוא אמר 'אנחנו נראה לך עכשיו מה זה פוטושופ'. [...] אחרי כמה דקות, החיילים לקחו אותי לג'יפ והושיבו אותי על הרצפה שלו. [...] שניים מהם דיברו ערבית שוטפת. הג'יפ

נסע משם במהירות גבוהה. אחד החיילים תפס אותי בשיער וחבט את הפנים שלי בדלת האחורית שלוש פעמים ברצף. הרגשתי שאני מדמם מהפה והאף. החייל שאל אותי, 'אתה אוהב את חמאס?'. ענית לו שלא, אז הוא תפס אותי בזרוע, סובב אותה סביב הצוואר שלי וחנק אותי. [...] שני חיילים התחילו לתת לי סטירות ולשאול אותי שוב: 'אתה אוהב את חמאס?'. ענית להם שוב שלא, ואז אחד מהם נתן לי מכה חזקה באשכים. צרחתי מרוב כאב ואז הוא היכה אותי מכה יותר חזקה באותו מקום. התחננתי בפניו שיפסיק להכות אותי".

מתוך עדותו של מחמוד עלאא ר'אנם, בן 18, תושב העיירה דורא במחוז חברון, הותקף בידי חיילים ב-8.7.24 | לעדות המלאה

"ראיתי אותו נכנס לאחת מקבוצות הווטסאפ שלי ועובר עליה. מייד כשסיים, בלי להגיד כלום, שאר החיילים התחילו להוביל אותי באלימות לכביש תוך כדי שהם נותנים לי סטירות ובעיטות"

"הם (החיילים) התפזרו ברחבי הבית והיו עצבניים ואלימים. אחד מהם דחף אותי באגרסיביות על הקיר והתחיל לערוך עליי חיפוש תוך שהוא בועט לי ברגליים, צועק עליי ומקלל אותי. הוא הורה לי לפתוח את הטלפון שלי ולמסור לו אותו. ראיתי אותו נכנס לאחת מקבוצות הווטסאפ שלי ועובר עליה. מייד כשסיים, בלי להגיד כלום, שאר החיילים התחילו להוביל אותי באלימות לכביש תוך כדי שהם נותנים לי סטירות ובעיטות. [...] (החייל) הורה לי לשתוק, לקרוא לאימא שלי 'שרמוטה' ולקלל את חמאס וסינוואר. צייתי כי פחדתי ממה שהם יעשו לי. כל זה נמשך בערך שעה, עד שנכנס לחדר חייל רעול פנים שדיבר איתי בערבית שוטפת.

הוא קילל אותי על זה שאני עוקב אחרי מה שקורה בעזה, ואז התיר לי את האזיקים, הוריד לי את כיסוי העיניים והורה לי להסתלק. הוא איים שבפעם הבאה שהם ימצאו ידיעות על חמאס בטלפון שלי הם לא ירחמו עליי".

מתוך עדותו של עבד אל-מג'יד ח'טיב, בן 19, תושב שכונת תל רומיידה במרכז העיר חברון, הותקף בידי חיילים ב-10.6.24 | לעדות המלאה

"[...] כשהגעתי אליו (אל החייל) הוא הורה לי למסור לו את תעודת הזהות שלי, ואחרי שמסרתי לו אותה הוא הורה לי לפתוח את הטלפון שלי ולמסור גם אותו. שמעתי אותו מדבר עם מישהו במכשיר אל-חוטי ומציין את השם שלי. כעבור כחמש דקות הגיעו למחסום ארבעה חיילים. אחד החיילים, שדיבר איתי בערבית, האשים אותי שיצרתי קשר עם ערוץ אל-ג'זירה והשמצתי את הצבא הישראלי. אמרתי לו ששלושה שבועות קודם לכן באמת יצרתי קשר עם אל-ג'זירה בעניין חיילים שתקפו אותי ב-22.6.24 [...] אחר-כך הוא אזק את הידיים שלי לאחור באזיקוני פלסטיק והידק אותם מאוד חזק. שני חיילים התנפלו עליי והתחילו להכות אותי, בין היתר באשכים, במשך כמה דקות".

מתוך עדותו של יאסר אבו מרח'יה, בן 52 ואב לארבעה, תושב שכונת תל רומיידה במרכז העיר חברון, הותקף בידי חיילים ב-14.7.24 | לעדות המלאה

מהלך ההתעללות

רבים מהקורבנות נלקחו בכפייה למתקנים צבאיים,²⁵ למוצבים או למגדלי שמירה ("פילבוקסים"), שם הותקפו בידי חייל יחיד או בידי קבוצה של חיילים. אחרים עברו התעללות בתוך חדרי הבידוק שבמחסומים²⁶ או בכלי רכב צבאיים.²⁷

הקורבנות תיארו מסכת התעללות פיזית ונפשית קשה שכללה, בין היתר, אגרופים ובעיטות; הכאה באמצעות הנשק האישי של החיילים,²⁸ אלות²⁹ וכיסא³⁰; הטחת הראש בקיר או הגוף ברצפה;³¹

25 ראו, למשל, עדויותיהם של איסמאעיל ג'אבר, קוטייבה אבו רמילה, מוחמד אבו רמילה ומוחמד פרחאת ג'אבר. לפחות ארבעה עדים סיפרו כי הובאו למגדל השמירה הצבאי בשכונת ואדי אל-חסיין.

26 ראו, למשל, עדויותיהם של אמיר אל-פאח'ורי ומוחמד פרחאת ג'אבר.

27 ראו, למשל, עדויותיהם של מחמוד ג'אבר ואיסמאעיל ג'אבר.

28 ראו, למשל, עדויותיהם של מחמוד עלאא ר'אנם, ויסאם דופוש, מוחמד עבד אל-חפיז רג'בי והאלה רג'בי.

29 ראו עדויותיהם של מחמוד ג'אבר ואמיר עארף ג'אבר.

30 ראו עדותו של מוחמד א-נתשה.

31 ראו, למשל, עדויותיהם של מוחמד א-נתשה, איסמאעיל ג'אבר ומוחמד עבד אל-חפיז רג'בי.

הצלפה בחגורה;³² ובמקרה אחד אף דקירה.³³ פניהם של שלושה מהקורבנות כוסו בצורה שגרמה לחנק.³⁴ בכמה מקרים החיילים שפכו על הקורבנות נוזל לא מזוהה ומצחין,³⁵ ובשני מקרים אחרים הושלכו על הקורבנות זבל ובקבוקי פלסטיק.³⁶ לפחות בשלושה מקרים הטיחו החיילים כדור משחק בראשם של הקורבנות,³⁷ ובשלושה מקרים אחרים הם כיבו סיגריה על גופם החשוף.³⁸ ברוב המקרים הקורבנות הותקפו בעת שהיו כפותים, מכוסים עיניים והוחזקו בתנוחות מכאיבות למשך שעות ממושכות.³⁹ חלק מהקורבנות אולצו לשבת שעות תחת השמש הקופחת⁴⁰ או בחדר שהוקפא באמצעות מזגן,⁴¹ ומחלקם מנעו שתייה ומזון לפרק זמן ממושך.⁴² תוך כדי ההתעללות הגופנית, ספגו הקורבנות קללות, איומים והשפלות שכוונו כלפיהם, כלפי בני משפחותיהם או כלפי דתם.⁴³

”אחר-כך הוא הצמיד את קנה הרובה לראש שלי ושאל אותי: ‘אתה רוצה למות כשהיד?’ עניתי לו שכן, והוא אמר: ‘אז אני אירה בך בראש ואתה תמות כשהיד’”

”שני חיילים תפסו אותי בזרועות והרימו אותי בכוח. הם הובילו אותי לכיוון הכניסה למגדל הצבאי (פילבוקס) ודחפו אותי פנימה, כך שהפנים שלי נחבטו בדלת הברזל. הם הכריחו אותי לטפס בכוחות עצמי במדרגות של המגדל עם עיניים מכוסות. נפלתי כמה פעמים תוך כדי הטיפוס. בכל פעם שנפלתי, החיילים הכו אותי. כשהגעתי לראש המגדל הם הכניסו אותי לחדר עם רצפת מתכת מחוספסת והכריחו אותי לכרוע עליה עם ראש כפוף. הם התחילו להכות אותי עם הרובים שלהם ולבעוט בי. [...] אחד החיילים נעמד על הקרסוליים שלי ולחץ עליהם בחוזקה. צרחתי מכאבים. הוא

גם הורה לי לקלל את אימא שלי ולהגיד שאני ‘בן זונה’, אבל שוב סירבתי והוא הכה אותי בגב עם הקנה של הרובה. אחר-כך הוא הצמיד את קנה הרובה לראש שלי ושאל אותי: ‘אתה רוצה למות כשהיד?’ עניתי לו שכן, והוא אמר: ‘אז אני אירה בך בראש ואתה תמות כשהיד’”.

מתוך עדותו של איסמאעיל ג'אבר, בן 22, תושב שכונת ג'אבר במרכז העיר חברון, הותקף בידי חיילים ב-30.5.24 | לעדות המלאה

32 ראו עדותו של קותייבה אבו רמילה.

33 ראו עדותו של איסמאעיל ג'אבר.

34 ראו עדויותיהם של אחמד אבו שעבאן, מחמוד ג'אבר וקותייבה אבו רמילה. עדים אחרים, ביניהם מחמוד עלאא ר'אנם והישאם אבו אסעיפאן, העידו כי התקשו לנשום כתוצאה ממכות חוזרות ונשנות או מאחיזת חנק של חייל.

35 ראו עדויותיהם של יאסר אבו מרח'יה (14.7.24), מוחמד א-נתשה וקותייבה אבו רמילה.

36 ראו עדויותיהם של מחמוד ג'אבר ועודי אל-פאח'ורי.

37 ראו עדויותיהם של קותייבה אבו רמילה, מחמוד ג'אבר ואמיר עארף ג'אבר.

38 ראו עדויותיהם של אחמד אבו שעבאן, מוחמד א-נתשה ועבד אל מג'יד חטאב.

39 ראו, למשל, עדויותיהם של איסמאעיל ג'אבר, מוחמד פרחאת ג'אבר ומחמוד ג'אבר.

40 ראו עדויותיהם של אחמד אבו שעבאן, איסמאעיל ג'אבר, מועתסם דענא ומחמוד ג'אבר.

41 ראו עדותו של אמיר עארף ג'אבר.

42 ראו, למשל, עדויותיהם של מועתסם דענא, מחמוד ג'אבר ואמיר עארף ג'אבר.

43 ראו, למשל, עדויותיהם של עבד אל-מג'יד ח'טיב ועודי אל-פאח'ורי.

”אחד החיילים התקרב אליי וכיבה את הסיגריה שלו על רגל ימין שלי. הוא שאל אותי: 'זה כואב לך?'. כשעניתי שכן הוא נתן לי אגרוף בראש מאחורה ודרך לי בחוזקה על הרגליים.”

מתוך עדותו של מוחמד א-נתשה, בן 22, תושב שכונת תל רומיידה במרכז העיר חברון, הותקף בידי חיילים ב-14.7.24 | לעדות המלאה

”בכל פעם שהם חבטו בי נפלתי על הרצפה, ואז הם מייד הקימו אותי שוב. [...] אחד החיילים דחף אותי והטיח את הפנים שלי בקיר בטון. הוא עשה את זה שלוש פעמים ברצף. צרחתי מרוב כאב וסבלתי מסחרחורת קשה. [...] אחרי זמן קצר לא הייתי מסוגל לכרוע יותר ונפלתי על הצד. אחד החיילים התקרב אליי והושיב אותי שוב באותה תנוחה, תוך כדי שהוא צורח עליי בעברית. לא הבנתי מה הוא אומר. החולצה כיסתה את כל הראש שלי, כולל את האף ואת הפה, וכמעט ולא הצלחתי לנשום. [...] המשכתי לצרוח בגלל הכאבים ברגל. החייל הרים אותי והושיב אותי ליד דלת החדר. החיילים עברו שם הלוך ושוב תוך כדי שהם דורכים עליי ומרביצים לי, חלק מהזמן עם אלות. שאלתי אותם: 'למה אתם עושים את זה?', והם הגיבו בצחוק ובזלזול.”

הם (החיילים) התחילו להכות אותי ולבעוט בי בחוזקה בפנים, בכתף ובגב. [...] בשלב מסוים אחד החיילים הורה לי לעמוד על הרגליים. שני חיילים אחרים הרימו אותי ואז בעטו לי חזק בברכיים. הם המשיכו להכות אותי שוב ושוב וגרמו לי כאבים עזים. בכל פעם שהם חבטו בי נפלתי על הרצפה, ואז הם מייד הקימו אותי שוב. [...] אחד החיילים דחף אותי והטיח את הפנים שלי בקיר בטון. הוא עשה את זה שלוש פעמים ברצף. צרחתי מרוב כאב וסבלתי מסחרחורת קשה. [...] אחרי זמן קצר לא הייתי מסוגל לכרוע יותר ונפלתי על הצד. אחד החיילים התקרב אליי והושיב אותי שוב באותה תנוחה, תוך כדי שהוא צורח עליי בעברית. לא הבנתי מה הוא אומר. החולצה כיסתה את כל הראש שלי, כולל את האף ואת הפה, וכמעט ולא הצלחתי לנשום. [...] המשכתי לצרוח בגלל הכאבים ברגל. החייל הרים אותי והושיב אותי ליד דלת החדר. החיילים עברו שם הלוך ושוב תוך כדי שהם דורכים עליי ומרביצים לי, חלק מהזמן עם אלות. שאלתי אותם: 'למה אתם עושים את זה?', והם הגיבו בצחוק ובזלזול.”

מתוך עדותו של מחמוד ג'אבר, בן 20, תושב שכונת ג'אבר במרכז העיר חברון, הותקף בידי חיילים ב-16.8.24 | לעדות המלאה

”בחדר הם (החיילים) התחילו להכות אותי ונתנו לי אגרופים ובעיטות בכל חלקי הגוף. אחר-כך הם הושיבו אותי על הרצפה, שפכו עליי מים והפעילו מזגן בטמפרטורה נמוכה מאוד. היה לי קר מאוד ובשלב מסוים קפאתי כל-כך שצעקתי על החיילים שאני לא יכול לסבול את זה יותר. בתגובה הם שוב התנפלו עליי במכות, הפעם עם אלות. אחד החיילים אמר 'מיקאסה' (סוג של כדורגל) ואז הכה אותי בראש עם משהו שהרגיש כמו כדור. שמעתי חיילת מקללת אותי. היא משכה את החולצה שלי מאחורה ואז הרגשתי מים קרים זורמים על הגב שלי.”

מתוך עדותו של אמיר עארף ג'אבר, בן 20, תושב שכונת ג'אבר במרכז העיר חברון, הותקף בידי חיילים ב-21.6.24 | לעדות המלאה

”פתאום שמעתי צליל של חגורת עור מעל הראשים שלנו, ואחד מהם התחיל להצליף בנו עם החגורה בראש ובכל הגוף”

”[...] הם הכריחו אותנו לכרוע על הברכיים והתחילו לבעוט בנו ולהכות אותנו עם הקנים והקתות של הרובים שלהם. פתאום שמעתי צליל של חגורת עור מעל הראשים שלנו, ואחד מהם התחיל להצליף בנו עם החגורה בראש ובכל הגוף. היינו יחפים כי הם לא אפשרו לנו לנעול נעליים לפני שיצאנו מהבית, והכפכפים שלנו נפלו בדרך. הם דרכו לנו על כפות הרגליים. המכות עם החגורה נמשכו בערך שלוש דקות, ואז החיילים הביאו דלי והלבישו אותנו על הראש שלי. אחר-כך הבנתי שגם ליזן [שנעצר איתי] הם הלבישו דלי על הראש. הם התחילו לשחק בכדור או חפץ דומה וזרקו אותו על הדלי שהיה על הראש שלי. בכל פעם שהוא פגע בדלי זה הכאיב לי. התקשיתי לנשום והרגשתי שאני נחנק”.

מתוך עדותו של קותייבה אבו רמילה, בן 25, תושב שכונת א-סלאיימה במרכז העיר חברון, הוא ואחיו, יזן, בן ה-22, הותקפו בידי חיילים ב-8.7.24 | לעדות המלאה

”הם הכריחו אותי לחזור על קללות שמשפילות את אימא שלי כמו ‘אני בן שרמוט ושרמוטה’, לקלל את אללה, את סינוואר ואת חמאס ולהגיד שוב ושוב ‘עם ישראל חי’. שמעתי קליקים של פלאש של מצלמה והבנתי שהם מצלמים אותי”

”לפני שהגיף התחיל לזוז, שני החיילים התחילו לתת לי מכות עם יד פתוחה בצוואר ומכות אגרופ בחזה. תוך כדי הם קיללו אותי. הם הכריחו אותי לחזור על קללות שמשפילות את אימא שלי כמו ‘אני בן שרמוט ושרמוטה’, לקלל את אללה, את סינוואר ואת חמאס ולהגיד שוב ושוב ‘עם ישראל חי’. שמעתי קליקים של פלאש של מצלמה והבנתי שהם מצלמים אותי”.

מתוך עדותו של מוחמד אבו רמילה, בן 20, תושב שכונת ג'אבר במרכז העיר חברון, הותקף בידי חיילים ב-17.5.24 | לעדות המלאה

במקרה אחד, תקפו החיילים קטינים כחלק מפלישה לילית לבית משפחתם:

”מבעד לדלת, שמעתי את החיילים ממשיכים לתקוף אותם. דפקתי על הדלת בבכי ובצעקות, ואז יצאתי לחצר הבית וצעקתי לעזרה לשכנים”

”[...] בזמן שהייתי עסוקה בעבודות הבית, הבן שלי מוחמד (בן 14) נכנס הביתה בריצה כשהוא מבוהל ומתנשף. הוא נכנס לתוך אחד החדרים ושלושה חיילים רצו פנימה אחריו. נכנסתי אחרי החיילים לתוך החדר ושאלתי אותם מה הם רוצים. הם התחילו לתקוף את שני הבנים שלי, כשאחד מהם תופס את מוחמד מהצוואר ומרים אותו באוויר. [...] הבת שלי (בת 16) ניסתה להרחיק את החיילים מהאחים שלה, והם התחילו להרביץ לשתינו עם הרובים שלהם, דחפו אותנו אל מחוץ לחדר ונעלו אותו מבפנים עם המפתח. מבעד לדלת, שמעתי את החיילים ממשיכים לתקוף אותם. דפקתי על הדלת בבכי ובצעקות, ואז יצאתי לחצר הבית וצעקתי לעזרה לשכנים. [...] (מוחמד) שכב על

הרצפה בלי תזוזה. התחלתי לצעוק שהחיילים הרגו אותו. [...] הבן השני שלי, שהיה בחדר עם מוחמד, ניסה לבוא אחריו, אבל התעלף ונפל במדרגות שמובילות לכביש. צעירים הרימו אותו ולקחו אותו לרכב [...] והם נסעו לבית החולים".

מתוך עדותה של האלה רג'בי, בת 50 ואם לתשעה, תושבת שכונת אל-חריקה במרכז העיר חברון, היא ובני משפחתה הותקפו בידי חיילים בביתם ב-31.7.24 | לעדות המלאה

חלק מהחיילים השתמשו בכלי נשק ובאמצעי לחימה נוספים כחלק ממסכת ההתעללות. בשניים מהמקרים ירו החיילים באוויר לשם הפחדה.⁴⁴ באחד המקרים ירו החיילים כדורי מתכת מצופים גומי, שפגעו בראשו של הקורבן.⁴⁵ בשבעה מקרים זרקו החיילים רימוני הלם אל עבר הקורבנות ובני משפחתם,⁴⁶ ארבעה מהם הושלכו אל תוך חלל סגור.⁴⁷

"[...] החיילים ציוו עלינו להסתלק. בעלי סובב את האוטו והחיילים עדיין היו מסביבנו. אחד מהם הסתכל עליי, קרץ לי, חיך חיוך לעגני ואז ראיתי אותו משחרר נצרה של רימון הלם וזרק אותו בין הרגליים שלי. הדפתי את הרימון והוא נפל מתחת למושב. צעקתי 'רימון! רימון!' והתקפתי לצד השני. מוחמד [בעלי] הסתובב אליי בשצעקתי ולכן הרימון התפוצץ לו מתחת לפנים. הוא התעלף, ותודה לאל שהאוטו נעצר מעצמו. התקשיתי לצאת מהאוטו בהתחלה, בגלל העשן הסמיך ובגלל שפחדתי מאוד על מוחמד, ואז יצאתי בכל זאת והתחלתי לצעוק ברחוב ולקרוא לעזרה. הגיעו כמה תושבים [...] האנשים ברחוב צעקו 'שהיד! שהיד!', והדם שלי קפא בעורקים מרוב פחד. הגענו לבית החולים אל-מוחתסב ומוחמד היה עדיין מחוסר הכרה".

מתוך עדותה של עביר אדעיס-ג'אבר, בת 33 ואם לארבעה, תושבת שכונת אל-מנשר במרכז העיר חברון, היא ובעלה הותקפו בידי חיילים ב-21.8.24 | לעדות המלאה

רוב הקורבנות שוחררו לאחר התקיפה כשהם פצועים וחבולים. חלקם נזקקו לטיפול רפואי ופוננו בידי בני משפחה או מכרים לבית החולים.⁴⁸ לפחות שלושה עדים סיפרו כי ויתרו על הגעה לבתי חולים בשל הגבלות התנועה ההדוקות והחשש מפני מפגש נוסף עם החיילים.⁴⁹

44 ראו עדויותיהם של **מוחמד ג'אבר, עביר אדעיס-ג'אבר ומוחמד א-נתשה**.

45 ראו עדותו של **ויסאם דופוש**.

46 ראו, למשל, עדויותיהם של **ויסאם דופוש, קוהייבה אבו רמילה ומוחמד א-נתשה**.

47 ראו עדויותיהם של **יאסר אבו מרח'יה (21.6.24), מוחמד ג'אבר, אמיר אל-פאח'ורי והאלה רג'בי**.

48 ראו, למשל, עדויותיהם של **הישאם אבו אסעיפאן, ויסאם דופוש ומוחמד עבד אל-חפיז רג'בי**.

49 ראו עדויותיהם של **אמיר עארף ג'אבר, הישאם אבו אסעיפאן ואיסמאעיל ג'אבר**.

אלימות מינית

בכמה מקרים העידו הקורבנות כי ספגו מידי החיילים אלימות מינית והשפלה גופנית, בדרגות חומרה שונות, החל מאיומים מפורשים באונס,⁵⁰ דרך הפשטה כפויה⁵¹ ועד למכות חזקות באיברי המין.⁵²

”הם המשיכו להכות אותי וכיוונו במיוחד לאשכים שלי ולאזורים רגישים בגוף. זה נמשך כמה דקות, הרגשתי שההכרה שלי מתערפלת”

”חמשת החיילים הקיפו אותי והתחילו להכות אותי ברובים שלהם. אחד מהם הכה אותי בראש עם הרובה ונפלתי על הקרקע. הם המשיכו להכות אותי וכיוונו במיוחד לאשכים שלי ולאזורים רגישים בגוף. זה נמשך כמה דקות, הרגשתי שההכרה שלי מתערפלת. [...] כשחזרתי להכרה הייתי באמבולנס שפינה אותי לבית החולים הממשלתי עאליה בחברון, שם עשולי צילומי רנטגן. היו לי גם חבורות בכל הגוף, במיוחד באשכים. תפרו לי את הפצע בראש והרופאים רצו להשאיר אותי ל-24 שעות של השגחה בבית החולים, אבל בחרתי לחזור הביתה אחרי שהבת שלי, ריתאל, התקשרה אליי בוכה כי ראתה בקבוצת וואטסאפ

של השכונה תמונות שלי מדמם. עבר שבוע מאז, אבל אני עדיין סובל מכאבים חזקים באשכים. אני בטיפול רפואי וחושש שיתברר שנגרם לי נזק משמעותי. אני סובל גם מכאבים חזקים בגב, ומרגיש שהמצב הבריאותי שלי רק מידרדר מיום ליום.”

מתוך עדותו של ויסאם דופוש, בן 35 ואב לשלוש, תושב שכונת תל רומיידה במרכז העיר חברון, הותקף בידי חיילים ב-24.6.24 | [לעדות המלאה](#)

”הוא הכריח אותי להתפשט שוב והורה לי לעשות 150 שכיבות סמיכה. אמרתי לו שאני לא יכול, ואז החיילים הכו וקיללו אותי”

”חמשת החיילים שהיו בחדר קמו והתחילו להכות אותי חזק. כשהם סיימו הם הכריחו אותי להוריד את כל הבגדים שלי. אחד החיילים הביא גלאי מתכות והעביר אותו על הגוף שלי. כשהוא הגיע לברך ימין, המכשיר צפצף בגלל ה'פלטניה' (שתל מתכת) ואז הוא הכה אותי איתו באותה ברך. אחר-כך הם אמרו לי להתלבש. התלבשתי ואחד החיילים לקח 50 שקלים שהיו בכיס שלי. הוא הכריח אותי להתפשט שוב והורה לי לעשות 150 שכיבות סמיכה. אמרתי לו שאני לא יכול, ואז החיילים הכו וקיללו אותי. הייתי עירום לחלוטין וזו הייתה חוויה משפילה מאוד.”

מתוך עדותו של מחמוד ג'אבר, בן 20, תושב שכונת ג'אבר במרכז העיר חברון, הותקף בידי חיילים ב-16.8.24 | [לעדות המלאה](#)

50 ראו עדויותיהם של מוחמד א-נתשה ואיסמאעיל ג'אבר.

51 ראו עדויותיהם של מחמוד ג'אבר ומוחמד פרחאת ג'אבר.

52 ראו עדויותיהם של יאסר אבו מרח'יה (14.7.24), ויסאם דופוש, מוחמד עבד אל-חפייז רג'בי ומחמוד עלאא ר'אנם.

”אחרי כמה דקות של מכות קשות וקללות, החייל נתן לי מכה חזקה באשכים עם קנה הרובה שלו. איבדתי את ההכרה ומאותו רגע לא ידעתי מה קורה סביבי. התעוררתי בבית החולים מוחמד עלי אל-מוחתסב, בזמן שהרופאים עזרו לי להתאושש ונתנו לי עזרה ראשונה. היו לי חבורות בכל חלקי הגוף ונפיחות בראש”.

מתוך עדותו של מוחמד עבד אל-חפייז רג'בי | בן 14, תושב שכונת אל-חריקה במרכז העיר חברון, הוא ובני משפחתו הותקפו בידי חיילים בביתם ב-31.7.24 | לעדות המלאה

”אחד מהחיילים אמר לי בערבית: 'אנחנו נאנוס אותך'. אחד מהם תפס לי את הראש וחייל אחר ניסה לפתוח לי את הפה ולדחוף פנימה חפץ מגומי”

”החיילים קיללו אותי בצורה משפילה. חלק מהם דרכו לי על הרגליים. זה כאב לי מאוד ולא יכולתי להגיד להם כלום. אחד מהם הביא כיסא משרדי, שם אותו על הרגליים שלי ומדי פעם התיישב עליו. גם זה כאב מאוד. לאורך כל הזמן הם המשיכו לקלל אותי. אחד מהם גם ירק עליי. זה נמשך ככה בערך שעה עד שאחד מהחיילים אמר לי בערבית: 'אנחנו נאנוס אותך'. אחד מהם תפס לי את הראש וחייל אחר ניסה לפתוח לי את הפה ולדחוף פנימה חפץ מגומי. התאמצתי ולא פתחתי את הפה. שמעתי אותו אומר בעברית: 'תצלמו אותו, תצלמו אותו'. [...] אחר-כך הגיע חייל דובר ערבית. הוא התקרב אליי והורה לי לקום אבל לא הייתי מסוגל. הוא תפס אותי בצוואר, הקים אותי, העמיד אותי מול הקיר ואז התחיל לדחוף את הראש שלי ימינה ושמאלה באלימות. הוא אמר לי: 'אם אני אראה אותך עוד פעם במקום הזה, אני אאנוס אותך ואהרוג אותך. כל אחד אחר שאראה פה, אעשה לו אותו דבר”.

מתוך עדותו של מוחמד א-נתשה, בן 22, תושב שכונת תל רומיידה במרכז העיר חברון, הותקף בידי חיילים ב-14.7.24 | לעדות המלאה

תיעוד מצולם של ההתעללות

תיעוד של האלימות, ההתעללות וההשפלה היה לעיתים מרכיב בתקיפה עצמה. בכמה מקרים צילמו החיילים את המתרחש בווידיאו, ככל הנראה בטלפון הנייד שלהם.⁵³ לפעמים הצילום נעשה תוך כדי שיחת וידיאו של החיילים עם מכריהם, שבה הם התבדחו על הסבל שהם גורמים לקורבנותיהם.⁵⁴

”[...] החיילים הביאו קרח והכניסו אותו לתחתונים שלי. יזן [שנעצר איתי] סיפר לי אחר-כך שעשו את זה גם לו. הם גם שפכו לתוך הבגדים שלנו משקה אלכוהולי.

53 ראו, למשל, עדויותיהם של מועתסם דענא, מוחמד אבו רמילה ומוחמד א-נתשה.

54 ראו, למשל, עדויותיהם של איסמאעיל ג'אבב, קוטייבה אבו רמילה ומחמוד ג'אבב.

שמעתי חייל מדבר בטלפון עם בחורה, אני חושב שזו הייתה שיחת וידאו. הם צחקו ולעגו לנו. [...] החיילים דיברו איתנו בעברית, שאני לא מבין. אחד החיילים בעט בנו בראש ובפנים ותוך כדי כך קילל אותנו ואת אימא שלנו. אחר-כך שמעתי אותו עולה במדרגות של המגדל ושמעתי מוזיקה ושירים מלמעלה. החייל כל פעם ירד, הכה אותנו ובעט בנו, עלה בחזרה למעלה ואחר-כך שוב ירד. זה נמשך ככה עד 11:00. יזן אמר לי שהוא מרגיש שהוא כבר לא יכול לסבול יותר, שהוא לא מרגיש טוב”.

מתוך עדותו של קותייבה אבו רמילה, בן 25, תושב שכונת א-סלאיימה במרכז העיר חברון, הוא ואחיו, יזן בן ה-22, הותקפו בידי חיילים ב-8.7.24 | לעדות המלאה

”כאב לי מאוד ויצאה ממני צרחה. החיילים צחקו. שמעתי קולות של אנשים צוחקים מתוך טלפון נייד והבנתי שהם מצלמים אותי ומשתפים חברים”

”הם הוליכו אותי עד שהגענו לחדר, שם הם הושיבו אותי שוב על הברכיים. אחד החיילים דחף אותי והגב שלי הוטח בגוף קשיח ומחודד. כאב לי מאוד ויצאה ממני צרחה. החיילים צחקו. שמעתי קולות של אנשים צוחקים מתוך טלפון נייד והבנתי שהם מצלמים אותי ומשתפים חברים”.

מתוך עדותו של מחמוד ג'אבר, בן 20, תושב שכונת ג'אבר במרכז העיר חברון, הותקף בידי חיילים ב-16.8.24 | לעדות המלאה

ההשפעה המתמשכת של ההתעללות על הקורבנות

העדויות מלמדות על המשקעים הנפשיים שהתקיפות הותירו אצל הקורבנות. חלקם מתקשים לישון בשל סיוטים הקשורים לאירועי התקיפה, ובכולם נותרה הבנה עמוקה כי אף שהאירוע הנוכחי הסתיים, הם ובני משפחותיהם ממשיכים להיות חשופים לסיכון עצום לחייהם, לשלמות גופם ולבריאותם הנפשית.

”יש לי סיוטים ואני לא מסוגל לישון בלילה. כל צליל בבית מבהיל אותי מאוד ואני מפחד כל הזמן”

”עד היום, שבוע אחרי התקיפה, אני סובל מכאבי ראש וסחרחורות. יש לי סיוטים ואני לא מסוגל לישון בלילה. כל צליל בבית מבהיל אותי מאוד ואני מפחד כל הזמן. אני לא מצליח לשכוח את הרגע שבו החיילים רדפו אחריי, וגם לא את הרגע שבו הם סגרו את הדלת והתחילו להכות אותי ואת אחי בברוטליות”.

מתוך עדותו של מוחמד עבד אל-חפיז רג'בי, בן 14, תושב שכונת אל-חריקה במרכז העיר חברון, הוא ובני משפחתו הותקפו בידי חיילים בביתם ב-31.7.24 | לעדות המלאה

”כשסיימתי לגלח את מחמוד, הם (החיילים) הורו לי לגלח גם את השיער, השפם והזקן שלי, ואיימו שהם יעשו את זה אם לא אציית. [...] מעולם לא הרגשתי עלבון

**”כשחזרתי
לשכונה שלי,
כולי מגולח,
התביישתי”**

והשפלה כאלה בחיים שלי. אני מתקשה להתאושש מזה ומצבי הנפשי גרוע. כשחזרתי לשכונה שלי, כולי מגולח, התביישתי. התביישתי אפילו לארח את קרובי המשפחה שבאו לברך אותי על שחרורי.”

מוחמד פרחאת ג'אבר, בן 55 ואב לשבעה, תושב שכונת ג'אבר במרכז העיר חברון, הותקף בידי חיילים ב-15.8.24 | [לעדות המלאה](#)

**”באותו לילה,
הילדים שלי לא
רצו לישון בחדר
שלהם ונצמדו
אליי כל הלילה.
הם דיברו כל הזמן
על איך שהחיילים
פלשו לתוך
הבית שלנו”**

”אחרי שיצאנו לחצר, החיילים נכנסו לבית שלנו ושמעתי אותם הופכים שם הכול. [...] החייל אמר שהילד זרק אבנים לעבר החיילים ושהם הולכים לקחת אותי ואת הילדים שלי למוצב הצבאי. אמרתי להם שמוחמד הוא רק ילד בן שלוש והוא לא יודע מה המשמעות של זריקת אבנים. הילדים שלי פחדו מהחיילים, בכו ונצמדו אליי. [...] באותו לילה, הילדים שלי לא רצו לישון בחדר שלהם ונצמדו אליי כל הלילה. הם דיברו כל הזמן על איך שהחיילים פלשו לתוך הבית שלנו, הפכו את כל מה שיש בו ושברו חלק מהעציצים בכניסה לבית. [...] ביליתי את כל שעות הלילה בלסדר את הבית ולהרגיע את הילדים שלי, ועד עכשיו אני מרגישה רע מאוד נפשית.”

מתוך עדותה של ח'יתאם דענא-אל-קימרי, בת 26 ואם לשניים, תושבת שכונת א-ראס במרכז העיר חברון, אל בית משפחתה פלשו חיילים ב-17.8.24 | [לעדות המלאה](#)

סיכום

מאז החלה המלחמה ברצועת עזה באוקטובר 2023, הוחרפו במידה ניכרת מעשי האלימות ואמצעי הדיכוי שנוקטות זרועותיו השונות של משטר האפרטהייד הישראלי כנגד פלסטינים הכפופים לו, בכל השטח שבין נהר הירדן לים התיכון.

נפגעי ההתעללות במרכז העיר חברון – פלסטינים חפים מפשע, רובם גברים צעירים – היו קורבן נוח לאלימות: עבור החיילים המתעללים, כמו גם עבור המנהיגות הישראלית וחלק ניכר מהציבור היהודי-ישראלי, כל הפלסטינים נושאים באחריות קולקטיבית למעשי חמאס, ומכאן שמותר לפגוע בהם ללא שום עכבות מוסריות או אחרות. בהלך רוח ציבורי זה, האלימות הקיצונית נתפסת כחלק אינטגרלי מהלחימה באויב, וכך גם השלטת האימה באמצעותה על כלל האוכלוסייה האזרחית הפלסטינית. אלימות החיילים, המבינים את המצופה מהם ונענים למשימה, פוגעת באופן אנוש בתושבים הפלסטינים – בחייהם, ברווחתם ובביטחונם. בשל כך, ובשל היעדר כמעט מוחלט של אכיפה במקרים של פגיעה בפלסטינים וברכושם, ניתן לצפות כי שגרת ההתעללות תימשך ללא כל הפרעה.

היקף האלימות הנחשפת בעדויות – שננקטה בגלוי ולעיתים אף צולמה – מעיד על כך שאין המדובר רק בשאיפת נקם אישית של חיילים או בכשל מערכת, אלא בתוצר של מדיניות סדורה וארוכת שנים של דיכוי, גירוש וגזל העומדים בבסיס משטר האפרטהייד הישראלי.⁵⁵

במצב עניינים זה נותרו בפני כל פלסטיני שתי ברירות: לעקור מביתו, מאדמתו ומקהילתו, או לחיות בצל חשש מתמיד מנחת זרועו של המשטר הישראלי.